

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v hlavním líčení konaném ve dnech 27. ledna a 4. února 2015 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Aleny Gogelové a Jitky Víchové **t a k t o** :

Obžalovaní

1. René K O Ň A K,

nar. 28. 10. 1988 v Přerově, trvale bytem Moravský Beroun, Janáčkova ul. čp. 539, evidován na Úřadu práce ve Šternberku,

2. Emil G I R G A,

nar. 18. 11. 1985 v Přerově, trvale bytem Přerov, ul. Škodova čp. 608/33, t.č. fakticky Přerov, Žerotínovo nám. 169/22

3. Roman K A N D R Á Č,

nar. 5. 4. 1991 v Přerově, bez zaměstnání, trvale bytem Bratrská 709/34, 750 02 Přerov I. - město, adresa pro doručování Říkovice čp. 53, okr. Přerov, bez zaměstnání

jsou vinni, že

dne 7. 6. 2013 v době od 23:16 hod. do 23:18 hod. v Bystřici pod Hostýnem, okr. Kroměříž, Zlínský kraj společně s Romanem Kandráčem, nar. 5. 4. 1991 na Masarykově náměstí před budovou čp. 70, kde se nacházejí bary Renno a Dodo, po předchozí slovní rozepři nejprve René Koňak při rozmluvě s poškozeným Vojtěchem Pilařem, nar. 28. 2. 1986, předstíral, že z místa odchází, ale nečekaně se otočil k poškozenému a úderem pěstí pravé ruky tohoto zasáhl do brady až poškozený bezvládně upadl na zem a ztratil vědomí. V této chvíli se k ležícímu poškozenému Vojtěchu Pilařovi chtěl sklonit Radek Sedlář, nar. 3. 5. 1994, aby se přesvědčil o jeho zdravotním stavu, na což reagoval René Koňak snahou o jeho kopnutí špicí pravé boty do obličeje, avšak jmenovaného nezasáhl, neboť tento stačil uskočit. Vzápětí však René Koňak kopl stejným způsobem značnou intenzitou do pravé části obličeje na chodníku v bezvědomí ležícího poškozeného Vojtěcha Pilaře. V tento moment pak na místo dorazila skupinka dalších osob, z nichž Roman Kandráč napadl poškozeného Lukáše Pospíšila, nar. 22. 7. 1996, dvěma údery pěstí do obličeje a poté jej strhl k zemi. Kolem ležícího a schoulením se bránícího poškozeného vytvořili útočníci shluk a kopali do něj, kdy Roman Kandráč ho kopl dvakrát do přední části těla, Emil Girga jedenkrát do zad a René Koňak třikrát do zad, takže Lukáš Pospíšil po tomto společném útoku zůstal bezvládně ležet otřesen na zemi. Následně René Koňak pokračoval v útoku tím, že přistoupil k poškozenému Svatopluku Kristovi, nar. 9. 1. 1997, kterému dal nečekaně čelem úder do obličeje, až se tento zapotácel a musel se chytit zábradlí, načež mu obžalovaný René Koňak dal další úder pěstí pravé ruky do hlavy a strhl jej na zem, kde ho nechal ležet. Když útočníci z místa činu odcházeli, pak obž. René Koňak ještě silně kopl do zad ležícího otřeseného Lukáše Pospíšila.

V důsledku výše popsaného útoku utrpěli poškození tato zranění:

- poškozený Vojtěch Pilař krvácení z úst a otřes mozku s omezením v běžném způsobu života po dobu 10 – 14 dnů, přičemž však při bezvládném a nekoordinovaném pohybu při pádu na zem zapříčiněným úderem pěstí a následným silným kopu do hlavy bezvládně ležícího poškozeného mohla vzniknout daleko závažnější poranění, jako je zlomenina spodiny a klenby lební, zhmoždění mozku, krvácení pod obaly mozkové, kdy tato zranění je možno hodnotit jako život ohrožující s omezením v obvyklém způsobu života delším jak 6 týdnů.

- poškozený Lukáš Pospíšil utrpěl drobné poranění rtů, přičemž však údery pěstí a kopáním tří útočníků mohlo u poškozeného Lukáše Pospíšila dojít k poranění nitrobřišních orgánů jako jsou ledviny, slezina a játra s život ohrožujícím krvácením do dutiny břišní či zapobřišnicového prostoru a kopnutím do hlavy mohlo u poškozeného vzniknout závažnější poranění, a to zhmoždění mozku, krvácení pod obaly mozkové, kdy se jedná o život ohrožující poranění s omezením v obvyklém způsobu života po dobu více jak 6 týdnů.

poškozený Svatopluk Krist po napadení krvácel z nosu a měl bolesti hlavy v týle a u kořene nosu, kdy mohlo úderem čelem do obličeje poškozeného a úderem pěstí do zadní části hlavy poškozeného dojít až ke zlomeninám obličejového skeletu či zlomenině dolní čelisti, s předpokládanou dobou léčby v trvání 6 týdnů.

Popsaného jednání se navíc obžalovaný René Koňak a Emil Girga dopustili přesto, že

obž. René Koňak byl odsouzen Okresním soudem v Přerově dne 27. 8. 2009 pod sp. zn. 5Tm 5/2009 mimo jiné pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona (zák. č. 140/1991 Sb.) k trestu odnětí svobody na 10 měsíců s podmíněným odkladem do 27. 2. 2011, a

obž. Emil Girga byl odsouzen Okresním soudem v Přerově dne 24. 11. 2004 pod sp. zn. 2T 158/2004 mimo jiné pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona (zák. č. 140/1991 Sb.) k trestu obecně prospěšných prací o výměře 150 hodin, který vykonal 22. 11. 2006.

T e d y

obžalovaný René Koňak

jednak dopustil se jednání, částečně společného, částečně samostatného, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému způsobení těžké újmy na zdraví u více osob, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

jednak zčásti společným jednáním, zčásti samostatně se dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného a spáchal takový čin opětovně,

obžalovaný Roman Kandráč a Emil Girga

jednak dopustili se společného jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému způsobení těžké újmy na zdraví jinému, přičemž jednali v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

jednak společným jednáním se dopustili veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadli jiného, přičemž obžalovaný Emil Girga takový čin spáchal opětovně.

T í m s p á c h a l i

obžalovaný René Koňak:

zčásti jako spolupachatel dle § 23 trestního zákoníku

jednak pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 - § 145 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku,

jednak přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku,

obžalovaný Roman Kandrác:

jako spolupachatel dle § 23 trestního zákoníku

jednak pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 - § 145 odst. 1 trestního zákoníku,

jednak přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaný Emil Girga:

jako spolupachatel dle § 23 trestního zákoníku

jednak pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 - § 145 odst. 1 trestního zákoníku,

jednak přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku.

Z a t o s e o d s u z u j í

obžalovaný René Koňak:

podle § 145 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) let a 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku k trestu zákazu pobytu ve Zlínském kraji v trvání **4 (čtyř) let**.

obžalovaný Roman Kandrác:

podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) let**.

Podle § 81 odst.1, § 82 odst.1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **3 (tři) let**.

obžalovaný Emil Girga:

podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (t ř í) l e t .**

Podle § 81 odst.1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **2 (d v o u) l e t .**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu

- je obžalovaný René Koňak povinen zaplatit náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem v Praze 3, ul. Orlická 4/2020, adresa pro doručování Zlín, ul. Zarámí 160, ve výši 11.588 Kč,
- jsou všichni obžalovaní povinni společně a nerozdílně zaplatit náhradu škody Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem v Praze 3, ul. Orlická 4/2020, adresa pro doručování Zlín, ul. Zarámí 160, ve výši 585 Kč, a poškozenému Lukáši Pospíšilovi, nar. 22. 7. 1996, trvale bytem Bystřice pod Hostýnem, ul. Bělidla 1086, ve výši 5.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2013 kolem 23.00 hodin v Bystřici pod Hostýnem na náměstí došlo nejprve k verbálnímu konfliktu mezi dvěma skupinami osob, kdy na jedné straně se jednalo o obyvatele tamější ubytovny Podhoran, mezi nimiž byli i obžalovaní, na straně druhé se jednalo o skupinu osob mezi nimiž byli i poškození. Tento verbální konflikt pak přerostl ve fyzické napadání, k němuž došlo tak, že během výměny názorů mezi obžalovaným René Koňakem a poškozeným Vojtěchem Pilařem obžalovaný zcela nečekaně, když předstíral, že již hodlá odejít, udeřil poškozeného do brady, po čemž tento upadl na chodník a zůstal zde bezvládně ležet. Když se chtěl přítomný Radek Sedlář přesvědčit o jeho zdravotním stavu, pokusil se jej obžalovaný kopnout do obličeje, avšak Sedlář stihl uskočit. Vzápětí však obžalovaný kopl intenzivně do hlavy, resp. do obličeje na zemi ležícího, dění kolem sebe nevnímajícího Vojtěcha Pilaře. Poté se již do konfliktu na straně obžalovaného zapojily i další osoby, z nichž obžalovaný Roman Kandrác zaútočil na Lukáše Pospíšila, a to tak, že mu dal nejprve dvě rány pěstí do obličeje a následně ho strhl na chodník. Zde se kolem poškozeného shlukli všichni obžalovaní i další osoby a do ležícího poškozeného kopali. Bylo zjištěno, že Roman Kandrác jej kopl dvakrát do přední části těla, obžalovaný Emil Girga jej kopl jedenkrát do zad, a René Koňak jej kopl třikrát do zad. Když obžalovaní napadání Pospíšila zanechali, přešel René Koňak k poškozenému Svatopluku Kristovi stojícímu poblíž, s nímž krátce diskutoval a během diskuze jej také zcela nečekaně udeřil čelem do obličeje a poté, co se poškozený předklonil, jej ještě udeřil pěstí do hlavy, resp. do zátylku, a strhl na chodník. Poté obžalovaní z místa činu odcházeli, avšak při odchodu René Koňak ještě jednou kopl do zad ležícího Lukáše Pospíšila. V důsledku popsaného napadání poškození naštěstí utrpěli pouze méně závažná poranění popsaná ve

výroku rozsudku. Dále bylo také zjištěno, že obžalovaní Koňak a Kandráč se popsaneho jednání dopustili přesto, že již byli v minulosti odsouzeni a potrestáni pro trestnou činnost výtržnické povahy, jak je specifikováno ve výrokové části rozsudku.

K průběhu dokazování – výpovědi obžalovaných:

Všichni obžalovaní se k věci vyjádřili poměrně kuse. Obžalovaný René Koňak připustil, že napadl Vojtěcha Pilaře, kterého udeřil pěstí do brady a následně jej také kopl do hlavy, a že napadl také poškozeného Krista úderem čelem do obličeje. Nevzpomínal si, že by se pokusil kopnout Sedláře a popřel, že by kopal do Pospíšila. Ve své výpovědi se věnoval spíše dění předcházejícímu tomuto jeho jednání, když uvedl, že skupina osob, mezi nimiž byli i poškození, bezdůvodně pokřikovala na ně jako na Romy rasistické nadávky. Proto se rozhodl tuto situaci řešit a poškozeným jejich jednání slovně vytýkal. Když z místa odcházel, byl upozorněn Kandráčem, že ho Pilař chce napadnout, a proto ho udeřil pěstí do brady. Obžalovaný tedy vyslovil názor, že byl ke svému jednání vyprovokován.

Obžalovaný Emil Girga doznal, že jednou kopl do Lukáše Pospíšila, přičemž si nevzpomínal, zda ležel, nebo stál. Podle svého vyjádření to udělal proto, že Pospíšil chtěl napadnout Koňaka. Dodal ještě, že na místo přišel až v závěru konfliktu, nevěděl proto, co se dělo na začátku.

Obžalovaný Roman Kandráč pak využil svého zákonného práva a k věci se odmítl vyjádřit, uvedl pouze, že by se chtěl Lukáši Pospíšilovi omluvit a zaplatit mu škodu.

Výpovědi svědků:

V postavení svědků byli vyslechnuti především všichni poškození, kteří však podobně jako obžalovaní, neměli potřebu se k věci vyjádřit nijak obšírněji. Svědek Lukáš Pospíšil neuvedl nic konkrétního, když soudu sdělil, že si průběh konfliktu nevybavuje s výjimkou toho, že se s obyvateli ubytovny pohádali nejprve u kostela a poté u hospody, kde došlo k napadení. Kdo napadl jeho, svědek nevěděl, pouze uvedl, že tam bylo více lidí, že dostal jednou či dvakrát pěstí, protože měl rozbité rty a monokl, a že také ležel na zemi, kde do něho bylo kopáno, a to především do zad, do obličeje kop nedostal. Zmíněné poranění ho nijak neomezovalo, pouze při příchodu domů se mu udělalo nevolno a zvracel. Svědek ještě vyloučil, že by konfliktu předcházely rasistické nadávky; jednalo se pouze o vulgaritu.

Podobně svědek Svatopluk Krist uvedl, že si incident příliš nevybavuje. Pouze si vzpomněl, že se u baru Dodo sešli on, Pilař, Pospíšil, Čechovský, Sedlář a další. Dále si pamatoval, že Pospíšilovi spadly brýle a že on sám si sundával batoh. Poté dostal „čelo“ od Koňaka či Kandráče a také ránu do zátylku. Byl chvíli v bezvědomí a probral se až když ho zvedala servírka. V dalších dnech však žádné potíže neměl. Vzhledem k tomu, že v přípravném řízení popsal situaci o něco málo podrobněji, když zde ještě popsal napadení Pilaře Koňakem a dvě rány, které dostal Pospíšil, byly mu tyto pasáže jeho výpovědi předestřeny, k čemuž uvedl, že to tak bylo. U hlavního líčení však již nevěděl, kdo napadl Pilaře.

Svědka Vojtěcha Pilaře si pamatoval pouze dění předcházející jeho napadení, když připustil, že si vzájemně nadávali se skupinou Romů, aniž by však věděl proč. Poté u baru

Dodo došlo k diskuzi s nimi a on dostal ránu, nevěděl ani od koho, po čemž se probral až v sanitce. Po napadení jej asi dva dny bolela hlava, jinak však nebyl nijak omezen v obvyklém způsobu života.

Podle svědka Radka Sedláře napadení předcházely nadávky ze strany dvou jemu neznámých osob na adresu jejich skupinky, které oni opětovali. Potom přišli nějací lidé k baru, kde napadli Pilaře, který dostal úder na obličej a upadl na zem, pak další útočníci povalili Pospíšila a kopali do něj, podle svědka do zad a nohou, nevěděl, zda i do hlavy. Svědek však nedokázal nikoho z útočnicků zotožnit. Rovněž si nevzpomenul, že se k Pilařovi skláněl a že ho někdo chtěl kopnout. Také svědek Tomáš Malaník potvrdil nadávky „někoho z Podhoranu“ (pro vysvětlení pro neznalé místních poměrů, jedná se o ubytovnu sociálně slabších osob). Oproti jiným svědkům ještě dodal, že útočníci kopali Pospíšila do břicha a do zad, do hlavy dle jeho názoru ne. K napadení Pilaře ještě uvedl, že po úderu pěstí padal na chodník nekoordinovaně a udeřil se do zátylku. Podobně se k věci vyjádřili i svědci Zdeněk Čechovský a David Štěpán, kteří se také nedokázali vyjádřit s jistotou k tomu, zda byl Pospíšil kopán i do hlavy, dle jejich názoru však spíše ne.

Dále ještě soud vyslechl svědka Mario Koňaka, bratra obžalovaného Reného Koňaka, který se vyjádřil k dění předcházejícímu samotnému napadení, k čemuž uvedl, že skupina jemu neznámých osob jim nadávala a poté k nim i přišla, ale on již potom odešel, proto neví, jak došlo k napadení.

Obžalovaní v průběhu řízení ještě navrhovali výslechy i dalších osob, které měly údajně konflikt sledovat. Poté, co se soud o předvolání dalších tří svědků, resp. svědkyň pokusil a bylo mu sděleno, že svědkyně nic neviděly, již obžalovaní na výslechu svědkyň netrvali a další důkazní návrhy neměli, stejně jako státní zástupce.

Výslech dalších svědků k průběhu konfliktu by však ani neměl větší význam, protože v hlavním líčení byl jako stěžejní důkaz přehrán záznam z kamerového systému Městské policie v Bystřici pod Hostýnem, který celý průběh konfliktu zachycuje. Je třeba zdůraznit, že soud v hlavním líčení záznam přehrával několikrát, protože dění není zcela přehledné, především pak pokud se jedná o napadání poškozeného Pospíšila. Ze záznamu lze tedy velmi snadno zjistit, že obžalovaný René Koňak nejprve udeřil značnou silou do brady Vojtěcha Pilaře, po čemž tento upadl, lze říci se skácel k zemi; jeho pád nebyl nijak koordinovaný, nijak se nesnažil jej regulovat, zjevně byl při pádu již v bezvědomí (kterýžto stav při úderech na bradu poměrně běžně nastává, jak je obecně známo). Poté se obžalovaný pokusil kopnout Sedláře, který se k Pilařovi sklonil, a vzápětí kopl zprava do hlavy ležícího Pilaře, který se v té chvíli neměl šanci bránit či na kopnutí nějak reagovat. Poté byl napaden Kandrácem Pospíšil, kterému Kandrác v rozmezí asi 5 sekund zasadil dvě rány pěstí do obličejce a strhl jej k zemi, kde do něho začala skupina osob kopat. Tato pasáž byla nejméně přehledná a až opakovaným přehráváním soud zjistil, že Kandrác ještě kopl poškozeného dvakrát do hrudníku či břicha, kopnutí do hlavy záznam neprokazuje, a že Koňak jej kopl třikrát do zad a Girga jednou. Kromě toho do poškozeného kopy i další dvě osoby, takže celkem se jednalo nejméně o osm kopnutí. Následně Koňak zaměřil svoji pozornost na poškozeného Krista, kterého nečekaně udeřil jednou čelem do obličejce a poté jej úderem do zátylku srazil k zemi. Tím napadání skončila, obžalovaní z místa odcházeli, přičemž však Koňak ještě jednou kopl do ležícího Pospíšila do oblasti krku, evidentně jakoby mimochodem, tedy když už kolem něho procházel.

Další dokazování provedl soud přečtením znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, autorky MUDr. Aleny Petrikovitzové, který se zabýval osobou obžalovaného René Koňaka z hlediska případné existence duševního onemocnění. Z posudku soud zjistil, že obžalovaný netrpěl ani netrpí duševní chorobou ve smyslu psychotického onemocnění, znalkyně u něj shledala pouze duševní poruchu, a to osobnost s impulzivními rysy. V době páchaní trestné činnosti se pak obžalovaný nacházel ve stavu lehké opilosti. Vzhledem k impulzivním rysům osobnosti obžalovaného tento jedná bez uvážení následků, výbuchy zlosti mohou vést až k násilí. Ve vztahu ke schopnostem obžalovaného ovládat své jednání a rozpoznat jeho společenskou škodlivost znalkyně uvedla, že tyto byly vlivem alkoholu nepodstatně sníženy, v případě, že by obžalovaný alkohol nepožil, byly by zcela zachovalé. Znalkyně také konstatovala, že u obžalovaného není indikováno ochranné léčení, namísto jsou však nápravně výchovné prostředky.

Ve věci byl také přibrán znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, MUDr. Milan Votava, který vypracoval znalecký posudek, v němž se zabýval poraněními poškozených, a který také byl soudem vyslechnut. Ve vztahu k jednotlivým obžalovaným znalec shrnul, že

- René Koňak způsobil Vojtěchu Pilařovi a Svatopluku Kristovi otřes mozku, kdy doba omezení v obvyklém způsobu života trvá obvykle 10 – 14 dní, přičemž však u všech poškozených včetně Lukáše Pospíšila hrozily podstatně závažnější následky, poranění až život ohrožující; u Pilaře poranění hlavy, krční páteře a míchy při kopnutí do hlavy, u Pospíšila poranění nitrobřišních orgánů, u Krista zlomeniny obličejového skeletu či zlomeniny dolní čelisti úderem čelem;
- Roman Kandráč mohl způsobit Lukáši Pospíšilovi zlomeniny obličejového skeletu či zlomeniny dolní čelisti a poranění hlavy, páteře a míchy, a to opakovanými údery pěstí do obličeje či kopnutím nohou do obličeje;
- Emil Girga mohl způsobit Lukáši Pospíšilovi poranění nitrobřišních orgánů, jako jsou ledviny, slezina a játra s život ohrožujícím krvácením do dutiny břišní.

Ke vzniku poranění znalec uvedl, že u poškozených Pilaře a Pospíšila působilo násilí na oblast úst, u Krista na kořen nosu a týl hlavy. Ohledně intenzity násilí znalec uvedl, že tuto je obtížné stanovit, neboť sice u poškozených nenastaly žádné závažné následky, což však neznamená, že by byla intenzita útoku malá. Jako příklad znalec uvedl, že u závažných poranění nitrobřišních orgánů obvykle na povrchu těla jsou minimální nebo nejsou žádné zranění. Pokud k žádným závažným zraněním u poškozených nedošlo, jedná se podle znalce o náhodu. Na intenzitu násilí lze pak nejlépe usuzovat z pořízeného videozáznamu, kdy je zřejmé, že při kopání do těla se tělo pohybuje, z čehož je zřejmé, že intenzita byla větší. Znalec také připomenul, že žádný z poškozených nevyhledal lékařské ošetření, pouze Krist se nechal ošetřit záchrannou službou.

Stranám trestního řízení byly také předloženy k nahlédnutí některé listinné důkazy obsažené ve spisovém materiálu. Ze záznamů o použití analyzátorů alkoholu v dechu bylo zjištěno, že v dechu obžalovaného Koňaka bylo ve 23.51 hodin naměřeno 1,23 promile alkoholu, v dechu poškozeného Vojtěcha Pilaře pak bylo ve 23.39 hodin naměřeno 1,9 promile alkoholu. Součástí spisu je také protokol o ohledání místa činu včetně jeho plánu a fotografie z aplikace mapy.cz, kteréžto důkazní prostředky zachytily místo, kde k incidentu došlo, tedy na Masarykové náměstí v Bystřici pod Hostýnem před domy čp. 69 a čp. 70.

Ve spise je také založena kopie rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 27. 8. 2009, č.j. 5Tm 5/2009-207, jímž byl obžalovaný René Koňak (nikoli jako mladistvý)

uznán vinným trestnými čin výtržnictví dle § 202 odst. 1 a poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zákona (č. 140/61Sb.), jichž se dopustil napadením osoby, která se zastala servírky v baru v Přerově, jakož i jiné osoby, která této přispěchala na pomoc. Lze poznamenat, že útočníků bylo celkem šest. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let. Z trestního příkazu Okresního soudu v Přerově ze dne 24. 11. 2004, č.j. 2T 158/2004-82, pak soud zjistil, že obžalovaný Emil Girga se dle tohoto rozhodnutí dopustil trestných činů rvačky dle § 225 odst. 1 a výtržnictví dle § 202 odst. 1 tr. zákona (č. 140/61Sb.) tím, že se zúčastnil vzájemného napadení celkem 7 osob, za což mu byl uložen trest obecně prospěšných prací, který vykonal.

Vyhodnocení provedených důkazů, skutkové závěry:

Z obsahu jednotlivých provedených důkazů je zřejmé, že z hlediska skutkových zjištění nebyla důkazní situace nijak složitá, neboť vše podstatné je zachyceno na kamerovém záznamu, byť některé pasáže, tedy napadení Lukáše Pospíšila, jsou méně přehledné s ohledem na zapojení většího počtu osob, které také ztěžují výhled na ležícího Pospíšila, do napadání. Nicméně pozorným sledováním záznamu lze zjistit, kdo z obžalovaných se zapojil do napadání poškozených a jakým způsobem; lze tedy zjistit, že jednoznačně nejagresivnějším a nejbezohlednějším byl obžalovaný René Koňak, který způsobem popsaným ve výroku rozsudku napadl všechny tři poškozené a nelze také zcela pominout, že se pokusil napadnout i svědka Sedláře, a to také kopnutím. Ze záznamu lze rovněž stanovit intenzitu jednotlivých úderů či kopnutí; byť popis takové intenzity napadání je poněkud komplikovaný, má soud za to, že je zcela zřejmé, že se v žádném případě u žádného z obžalovaných nejedná o intenzitu nižší, ale že obžalovaní tuto intenzitu nemají nijak pod kontrolou v tom smyslu, že by se nad intenzitou úderu či kopu, potažmo způsobenými následky zamýšleli, a tuto regulovali, což platí především pro obžalovaného Koňaka; intenzita napadání zjevně odpovídá momentálnímu psychickému rozpoložení a momentální fyzické kondici obžalovaných. Intenzitu napadání tedy soud hodnotí jako střední až vyšší u Kandráče a střední u Girgy, u Koňaka jako značnou. Charakter poranění poškozených bylo možno bez jakýchkoliv pochybností zjistit z vypracovaného soudnělékařského posudku, k čemuž lze poznamenat, že je skutečně s podivem, především pak v případě poškozeného Pilaře, že následky kopnutí do hlavy nebyly závažnější, což lze považovat za (šťastnou) náhodu. Obrovským štěstím poškozeného rovněž je, že neutrpěl zranění mozku při nekontrolovaném pádu na chodník. Z uvedeného posudku pak soud rovněž zjistil, jakými daleko závažnějšími následky byli všichni poškození ohroženi, i když v tomto případě se jedná o samostatné téma, o čemž bude ještě pojednáno v souvislosti s právní kvalifikací jednání obžalovaných. Z provedených důkazů bylo rovněž zjištěno, že poškozený Pospíšil byl napaden společným jednáním všech tří obžalovaných, což je významné z hlediska právní kvalifikace jejich jednání, jak bude zmíněno ještě níže, poškozené Pilaře a Krista pak napadl René Koňak sám, bez jakékoliv účasti dalších spoluobžalovaných; ve vztahu k těmto poškozeným obžalovaný jednal zcela samostatně podle momentálního popudu. Z citovaných předchozích odsuzujících soudních rozhodnutí bylo ještě zjištěno, že obžalovaní Koňak a Girga již v minulosti pro trestnou činnost výtržnické povahy odsouzeni byli.

Právní kvalifikace skutku:

Obžaloba spatřovala v jednání všech tří obžalovaných především pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 - § 145 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, když měli jednat v úmyslu způsobit jinému těžkou újmu na zdraví a takového jednání se měli dopustit vůči dvěma osobám, avšak ke způsobení takového následku nedošlo. Hned úvodem je však třeba konstatovat, že taková právní kvalifikace neobstojí u obžalovaných Girgy a Kandráče, kteří se zúčastnili napadání toliko poškozeného Pospíšila a nelze tedy mít za to, že by se pokusili způsobit těžkou újmu na zdraví dvěma osobám.

Při stanovení právní kvalifikace dle § 145 tr. zákoníku, tedy při kladení obžalovaným za vinu, že se jinému či jiným pokusili způsobit těžkou újmu na zdraví, vycházela obžaloba především se závěrů znaleckého posudku z oboru soudního lékařství, v němž se znalec zabýval možnými hrozícími daleko závažnějšími následky u poškozených, než ke kterým ve skutečnosti došlo. Soud si je vědom toho, že se jedná o vcelku běžný postup, nicméně s tímto se ne zcela ztotožňuje, neboť dle jeho názoru právní kvalifikaci nelze opřít o teoretické úvahy možného vývoje vztahu příčina – následek, ale zásadně o vyřešení subjektivní stránky trestného činu, tedy o prokazování úmyslu, s nímž pachatel jedná. Při aplikaci prvně uvedeného způsobu uvažování by totiž bylo např. možno dospět i k závěru o pokusu vraždy v případě úderu pěstí do nosu, neboť mohlo dojít ke vpáčení nosních kůstek do mozku se možnými fatálními následky.

Pokud se tedy jedná o obžalovaného René Koňaka, zde soud neměl žádné pochybnosti o tom, že jednal v úmyslu jinému způsobit těžkou újmu na zdraví, když na takovýto úmysl lze nepochybně usuzovat ze způsobu jeho útoku i z jeho směřování. Nelze totiž přehlédnout, že ani u jednoho z poškozených nezůstalo pouze u napadení úderem pěstí jako u nejobvyklejšího způsobu napadení jiného, v němž bývá standardně spatřován trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 tr. zákoníku, tedy způsobení „lehčí“ újmy na zdraví, příp. pokus o takové ublížení, ale že obžalovaný volil u poškozených Pilaře a Pospíšila kopy, u poškozeného Krista pak úder čelem, tzn. že útočil způsobem zaručujícím větší razanci úderu a tím také hrozícím závažnějším následkem. V případě poškozeného Pilaře je ze záznamu zřejmé, že v důsledku kopu poškozeného do obličeje se hnulo celé jeho poměrně statné, v té chvíli navíc bezvládné tělo, což nasvědčuje značné intenzitě kopu. Není pak třeba být znalcem z oboru soudního lékařství k informovanosti o tom, poranění jakých důležitých orgánů při útoku na hlavu hrozí, od zlomenin nejruznějších kostí lebky přes poranění očí až po poranění mozku. Ze způsobu útoku obžalovaného je pak zřejmé, že ani vědomí takového následku ho od jeho útoku neodradilo a že s tímto byl minimálně srozuměn. Pro závěr o úmyslu přímém zde nejsou dána náležitá zjištění. Jak vyplývá ze znaleckého posudku, jednalo by se v případě všech těchto poranění o vážnou poruchu zdraví a o poškození důležitých orgánů, příp. o vážnou poruchu zdraví.

V případě útoku na poškozeného Svatopluka Krista pak lze opět poukázat na způsob útoku, tedy na úder čelem do obličeje poškozeného, přičemž obžalovaný zasáhl kořen jeho nosu. Ze způsobu útoku lze i v tomto případě odvodit snahu o jeho větší intenzitu, jakož i srozumění s možným závažnějším následkem. Na rozdíl od úderu, např. pěstí, totiž kromě větší intenzity úderu nelze očekávat jeho větší přesnost; v případě úderu pěstí totiž pachatel obvykle zasáhne místa, která zasáhnout chce, úder hlavou však takovou přesnost neumožňuje, když útočící osoba nepochybně při úderu čelem zavírá oči. Je už tedy spíše věcí náhody, tedy okolností mimo volní složku jednání pachatele, kam poškozeného zasáhne a jaký následek tímto způsobí, když při takovém úderu ovlivňuje pouze jeho intenzitu, která nutně musí být

vyšší. Stejně jako obžalovaný nyní zasáhl kořen nosu, mohl také zasáhnout oči či kosti kolem očí, lícní kosti apod. a poškozenému tak mohl způsobit mnohem závažnější poranění.

Pokud se jedná o napadení Lukáše Pospíšila, toto se událo společným jednáním všech obžalovaných (jakož i dalších osob), což znamená, že na útok na tohoto poškozeného je nutno pohlížet jako na útok spáchaný ve spolupachatelství. Je pravdou, že tomuto jednání nepředcházela žádná předchozí domluva, která ovšem není nutným znakem spolupachatelství; z průběhu napadání je zřejmé, že ke společnému napadení Pospíšila došlo spontánně poté, co se tento ocitl na zemi, na kteroužto situaci zareagovali všichni přítomní kopáním do ležícího schouleného poškozeného. Právě toto společné jednání pak ve svém důsledku mělo zásadní vliv na kvalifikaci jednání obžalovaných, protože jednání např. obž. Emila Girgy samo o sobě, spočívající v jednom kopnutí do zad poškozeného, by pravděpodobně nezakládalo kvalifikaci dle § 21 odst. 1 - § 145 odst. 1 tr. zákoníku. Jiná je ovšem situace, pokud je obžalovaný Girga jednou z pěti osob kopajících intenzivně do poškozeného, kdy z takového jednání lze jistě dovodit společný záměr všech útočících osob způsobit poškozenému těžkou újmu na zdraví s ohledem na rozsah a intenzitu útoku. Kopů bylo podle záznamu osm, směřovaly do míst na těle poškozeného, u nichž jednotliví pachatelé v daném okamžiku shodou okolností zrovna stáli, tzn. že vůči Girgovi byl poškozený otočen zadní částí těla, a proto ho tento kopl do zad, vůči Kandráčovi pak přední částí těla, čehož tento využil ke dvěma kopům do této oblasti, když předtím ještě napadl poškozeného pěstmi do obličeje. Fakt, že Girga kopl poškozeného jednou a Kandráč dvakrát, nelze snad vykládat v jejich prospěch, neboť tento počet kopnutí nevyplýval z jejich úvahy, ale spíše z vývoje situace, kdy skupina útočníků se opět nonverbálně usnesla, že útok již byl dostatečný. Nelze pak pochybovat o tom, že takový hromadný útok je způsobilý poškozenému těžkou újmu na zdraví ve formě poranění vnitřních orgánů způsobit a je opět pouze šťastnou náhodou, že k tomuto nedošlo.

V jednání obžalovaných Kandráče a Girgy je tedy možno spatřovat pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 - § 145 odst. 1 tr. zákoníku, když se dopustili společného jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně způsobili těžkou újmu na zdraví, avšak k dokonání činu nedošlo.

Jak je z úvah výše patrné, u obžalovaného René Koňaka dospěl soud k závěru, že tento také jednal v úmyslu způsobit jinému těžkou újmu na zdraví, přičemž tento se takového jednání dopustil vůči více osobám. Zde tedy došlo k určité změně oproti obžalobě, dle které obžalovaný takto jednal vůči dvěma osobám, když soud konstatoval, že stejný úmysl obžalovaný naplňoval i vůči poškozenému Kristovi, jak je výše vysvětleno, tedy vůči více osobám. (Je však možno poznamenat, že z obžaloby nelze zcela s určitostí zjistit, vůči komu obžalovaný s takovým úmyslem neměl jednat.) Na postavení obžalovaného však tato změna neměla nijak zásadní vliv. Jeho jednání tedy bylo kvalifikováno dle § 21 odst. 1 - § 145 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Ještě je třeba dodat, že soud rovněž nedospěl k závěru, že by obžalovaný takový čin spáchal ze zavrženíhodné pohnutky, jak uvádí obžaloba. Soud považuje popsanou trestnou činnost za běžnou násilnou trestnou činnost vymykající se z obvyklého „standardu“ snad jenom agresivitou obžalovaného Koňaka, ne však jeho pohnutkou, o níž v jeho případě ve vlastním slova smyslu ani hovořit nelze. Soud je přesvědčen, že za tímto jeho útokem stojí porucha jeho osobnosti, tedy jeho nezvládnutá impulzivita a agresivita. (Navíc z obžaloby nelze zjistit, v čem ona zavrženíhodnost měla spočívat, soud se tedy ani nemohl žalobním návrhem v tomto směru zabývat.)

Všichni obžalovaní pak svým jednáním zároveň, tedy v jednočinném souběhu, naplnili také znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1, obžalovaní Koňak a Kandráč také dle odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když se na místě veřejnosti přístupném a veřejně dopustili výtržnosti tím, že napadli jiného, přičemž uvedení dva obžalovaní takto jednali opětovně, k čemuž je třeba pro vysvětlení uvést, že znak opětovnosti je naplněn i tehdy, pokud v případě předchozího odsouzení již platí fikce jeho zahlazení.

Úvahy o trestu:

Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ust. § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Z tohoto hlediska lze konstatovat, že obžalovaní porušili nejvýznamnější zájem chráněný trestní zákoníkem, tedy zájem společnosti na ochraně životů a zdraví jejich příslušníků, a současně také zájem na zachování veřejného pořádku, a že tedy jimi spáchaný skutek vykazuje značný stupeň společenské škodlivosti, a to i s přihlédnutím k faktu, že následek ve smyslu způsobení újmy na zdraví u napadených osob nenastal, pokud tedy nebude přihlíženo k méně závažným zdravotním komplikacím. Ve vztahu k dalším uvedeným hlediskům není nutno mít za to, že by závažnost jednání obžalovaných s výjimkou René Koňaka převyšovala obvyklou míru u takového druhu trestné činnosti. Obžalované Girgu a Kandráče pak ani nelze považovat za typické násilníky, za osoby se sklony k páčání takového druhu trestné činnosti. Příčinu spáchaní trestné činnosti z jejich strany spatřuje soud v podlehnutí atmosféře navozené jednáním obžalovaného Koňaka, který celý konflikt zahájil útokem na poškozeného Pilaře. Ani způsob provedení činu těmito obžalovanými není nutno považovat za významně zvyšující závažnost jejich jednání, což platí především pro Emila Girgu, jehož útok byl ze všech zúčastněných osob nejméně intenzivní.

Je tedy nepochybné, že za nejzávažnější a společensky nejškodlivější je třeba považovat jednání obžalovaného René Koňaka, který se značnou intenzitou a agresivitou napadl celkem čtyři poškozené včetně Radka Sedláře, který se však stačil jeho útoku vyhnout. Pokud se jedná o existenci okolností jemu polehčujících a přitěžujících, k prvně uvedeným patří jeho doznání, i když jeho význam je poněkud snižován faktem, že k němu došlo pod vlivem nezpochybnitelného důkazu v podobě kamerového záznamu jeho jednání. Jiné polehčující okolnosti na jeho straně soud neshledal. Na straně druhé obžalovanému přitěžují jeho četná odsouzení z období posledních sedmi let pro trestnou činnost různorodé povahy, z nichž lze dovozovat jeho výrazné sklony k páčání trestné činnosti, jakož i fakt, že předchozí výchovná působení neměla na obžalovaného potřebný vliv. Ve vztahu k osobě obžalovaného, resp. jeho osobním poměrům, nebylo zjištěno nic, co by mohlo mít při rozhodování o trestu význam. Trest byl obžalovanému Koňakovi ukládán v rámci trestní sazby 5 – 12 let a soud dospěl k závěru, že svůj zákonný účel splní i trest uložený blízko spodní hranice trestní sazby, neboť i tak se jedná o podstatně přísnější výměru trestu, než jaké byly obžalovanému ukládány v minulosti. Takový trest by měl obžalovaný vnímat jako výstrahu do budoucna; měl by si být tedy vědom toho, že při opakování jakéhokoliv násilného jednání v budoucnu, lze předpokládat jeho přísný postih. Soud tedy rozhodl o uložení trestu v trvání 5,5 roku, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť se jedná o trest uložený za úmyslnou trestnou činnost ve výměře převyšující hranici 3 let. Současně byl obžalovanému uložen také trest zákazu pobytu ve Zlínském kraji ve výměře

4 let, když uložení tohoto trestu je odůvodněno jednak dosavadním způsobem života obžalovaného, který má sklony k páčání trestné činnosti i násilné povahy a nemá trvalý ani faktický pobyt ve Zlínském kraji, ani žádné jiné vazby na tento kraj. Uložení tohoto trestu je také odůvodněno zájmem obyvatel kraje na zachování veřejného pořádku.

Ohledně obžalovaného Emila Girgy již bylo konstatováno, že jeho účast na napadání Lukáše Pospíšila byla nejméně intenzivní, když z jeho strany se jednalo o jedno kopnutí poškozeného do zad, a jeho jednání tedy vykazuje ze všech obžalovaných nejnižší stupeň společenské škodlivosti. Jako okolnost polehčující mohl soud vyhodnotit fikci jeho dosavadní bezúhonnosti, další okolnost polehčující, tedy své doznání, obžalovaný znehodnotil vysvětlením svého počínání, když uvedl, že takto reagoval na útok na spoluobžalovaného Koňaka, a to i když na záznamu viděl, že k ničemu takovému nedošlo. Okolnosti, které by obžalovanému polehčovaly, soud v daných souvislostech neshledal. Po zvážení všech těchto momentů pak dospěl soud k závěru, že svůj zákonný účel splní v případě tohoto obžalovaného i trest povahy ryze výchovné v podobě trestu podmíněného. Byl mu tedy uložen trest na samé spodní hranici trestní sazby (3 – 10 let), jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu stanovenou blízko spodní hranice zákonného rozpětí.

Je třeba ještě dodat, že v případě obžalovaného Girgy soud neakceptoval návrh obžaloby na uložení trestu zákazu pobytu ve Zlínském kraji, neboť – jak již bylo zmíněno – nepovažuje tohoto obžalovaného za osobu s výraznými sklony k páčání trestné činnosti, zejména pak násilné, a nepředstavuje tedy riziko opakování trestné činnosti ve Zlínském kraji. Proto ani ochranu veřejného pořádku či zdraví jeho obyvatel není nutno zajišťovat preventivními opatřeními vůči tomuto obžalovanému, tedy trestem, který by mu měl páčání trestné činnosti ve Zlínském kraji znemožnit.

Konečně u obžalovaného Romana Kandráče soud konstatoval, že závažnost a společenská škodlivost jeho jednání je zvyšována především intenzitou jeho útoku vůči Lukáši Pospíšilovi, jehož napadání také zahájil napadáním pěstmi a poté pokračoval dvěma kopnutími, když tento ležel na zemi. Okolnosti, které by mu přitěžovaly, soud neshledal, naopak mu významně polehčovala jeho dosavadní bezúhonnost. Ohledně jeho osoby, jeho osobních poměrů, nebylo zjištěno nic, co by mohlo rozhodování o trestu nějakým způsobem ovlivnit. I v případě tohoto obžalovaného pak dospěl soud k závěru, že na něj lze v této chvíli působit trestem povahy výchovné v podobě trestu podmíněného, který byl podobně jako v případě spoluobžalovaného Girgy uložen na samé spodní hranici trestní sazby (přísnější trest odnětí svobody by již nebylo možno podmíněně odložit) a jeho výkon byl odložen na zkušební dobu v polovině trestní sazby, neboť bylo nutno zohlednit rozdíl v intenzitě útoku u těchto dvou obžalovaných. Ze stejných důvodů jako u spoluobžalovaného soud i u Romana Kandráče neakceptoval návrh na uložení trestu zákazu pobytu, když napadení poškozeného lze považovat spíše za exces z dosavadního jinak řádného života.

Rozhodnutí o náhradě škody:

S nárokem na náhradu škody se k trestnímu řízení připojila VZP ČR, které byla způsobena škoda vynaložením nákladů na léčení poškozených Vojtěcha Pilaře, u něhož náklady činily 11.588 Kč, a Lukáše Pospíšila, kde náklady činily 585 Kč. Poškozený subjekt nárok na náhradu škody uplatnil řádně a včas, přičemž byla také prokázána přímá příčinná souvislost mezi trestnou činností obžalovaných a vznikem škody, čímž byly splněny podmínky pro vyhovění návrhu poškozené. Soud tedy zavázal k náhradě škody René Koňaka,

a to ve výši nákladů na léčení Vojtěcha Pilaře, když tohoto poškozeného napadl pouze on sám jako jediný pachatel, k náhradě nákladů vynaložených na léčení Lukáše Pospíšila pak zavázal všechny obžalované, když tito jmenovaného napadli společně a společným jednáním mu tak způsobili jeho poranění.

S nárokem na náhradu škody se k trestnímu řízení připojil právě také poškozený Lukáš Pospíšil, kterému byly při napadení poškozeny brýle, přičemž náklady na jejich opravu byly specializovaným zařízením vyčísleny na částku 6.000 Kč. Lukáš Pospíšil, který se také řádně a včas připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, škodu vyčísлил na částku 5.000 Kč, která mu také byla přiznána, když soud mu nemohl přiznat více, než požadoval. Poškozený sice u hlavního líčení uvedl, že se jedná o částku za nové brýle, avšak soud o tomto nároku rozhodl jako o nákladech na uvedení poškozené věci do původního stavu dle zmíněného vyčíslení, byť samozřejmě z hlediska poškozeného nemá takové rozlišování většího významu. Soud ještě pro úplnost dodává, že o náhradě škody takto rozhodl i přesto, že její způsobení není popsáno ve výroku rozsudku, když však není pochyb o tom, že škoda byla způsobena trestnou činností obžalovaných.

POUČENÍ : Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený může požádat o vyznění konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně,
dne 4. února 2015

JUDr. Jiří Dufek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Tomáščíková

Toto rozhodnutí ze dne 4. 2. 2015, č. j. 69T 17/2014-320 nabylo právní moci a je vykonatelné:

- v části týkající se obž. Emila Girgy dne 5. 3. 2015,
- v části týkající se obž. Romana Kandráče dne 16. 4. 2015,
- v části týkající se obž. René Koňaka dne 24. 7. 2015.

Připojení doložky provedla Hana Svobodová dne 18. 8. 2015.